Sestry Brontëovy na stopě
BELLA ELLIS
Prokleté Kosti
Bude prozíravost a ženský důvtip sester Brontëových stačit na přízračné zlo, které opřádá hrůzný nález?

PROKLETÉ KOSTI

THE DIABOLICAL BONES
Copyright ©Bella Ellis 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Secká, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3298-2 (pdf)

BELLA ELLIS

PROKLETÉ KOSTI

PŘELOŽILA LUCIE SECKÁ

VENDETA

Mé drahé přítelkyni Julii Akhurstové

Noc v temnotě mě svírá,
vichru všad duje proud,
však kouzlo zlé mě jímá,
já nemohu se hnout.

Tu větvoví se klátí
pod tíhou sněžných pout
a kvílí bouře vytí,
však nemohu se hnout.

Mrak s mrakem nebi vládne,
na zemi bídy kout.
Mne zlověst neovládne,
vždyť nehodlám se hnout.

Noc v temnotě mě svírá
Emily Brontëová

HAWORTHSKÁ FARA

DUBEN 1852

Pro Charlotte nebylo na jaře krásnějšího místa nad Haworth a jeho okolí.

Stromy bujely v plném rozkvětu, blata se zelenala mladými vřesy měkkými jako peřinky a tu a tam v čilém vánku tančily bílé čupřiny suchopýru. Charlotte se tu zotavovala z vleklé nemoci. A třebaže ji těšilo být zpět doma, kde mohla všechen svůj čas věnovat psaní, nešlo popřít, že i nyní – po mnoha měsících cestování a veřejného uznání – si připadala jako v pasti; v zajetí osamění.

I navzdory cestám do Londýna, kde se těšila společnosti věhlasných spisovatelů, Williama Thackerayho a paní Gaskellové a, ano, i drahého George Smitha, jí v srdci zela díra. Přesněji jí v srdci zely díry tři: po sestrách a bratrovi, kteří na ni již shlíželi z nebe. Kdyby se jí jen nějakým zázrakem vrátili, možná by se pak dokázala více smát, možná i více milovat a zejména více psát. Za dlouhých bouřlivých dní a nocí se jí leckdy zmocnila až nepopsatelně zoufalá touha po lidské podpoře a společnosti. Jako vší tou osamělostí jen dál a dál chřadla. Když jí do života vstoupil pan James Taylor, a s ním i příslib manželství a zahrnutí láskou, necítila k němu nic krom chladné apatičnosti.

Tváře jí ovíval hravý, chladný větřík a Charlotte si to vykračovala s hlavou natolik v oblacích, až ji samotnou překvapilo, když náhle stanula před Top Withens – osamělým stavením až na samém vrcholu blat. Na chvíli se zarazila. Ta nevlídná, pochmurná

stavba, jež spíše než čiperný domov a hospodářství připomínala strašidelné trosky, ji k sobě nijak nevábila.

Místní stráž chrličů na ni vrhala zrovna tak pronikavý pohled jako kdysi za onoho temného odpoledne. To od těch nešťastných Vánoc, kdy se spolu s Emily a Anne prodraly sněhem až k této bráně, za níž číhala ta netušená hrůza, skutečně uběhlo již šest let? Ačkoliv dnes bylo zrovna příjemně teplé odpoledne, Charlotte při té vzpomínce přeběhl mráz po zádech: nikdy nezapomene, jaké to bylo, stanout tváří v tvář čirému zlu.

Jenže ať už jejich trojice ve své honbě za pravdou čelila sebevětšímu strachu a pohromám, alespoň tak činily pospolu. I v těch nejtemnějších okamžicích jejího života dodávali Charlotte sílu právě její sourozenci.

Hlavně odvahu: tak zněla Annina poslední slova, která k Charlotte kdy pronesla. Ano, hlavně odvahu, neboť život šel přes to přese všechno dál.

Charlotte vrhla na sídlo ještě jeden dlouhý pohled, pátrala po stopách po zlu, které tu dříve bujelo, ale ke své úlevě žádné nespatřila. V současné době na Top Withens přebýval jen jeden tichý a spořádaný muž s rodinou.

Jenže v prosinci léta Páně osmnáct set čtyřicet pět bylo všechno jinak.

KAPITOLA PRVNÍ

Mrazivý vzduch proťal výkřik ostrý jako břitva.

Liston Bradshaw se zprudka posadil na posteli a zrychlený dech se mu v okolním chladu záhy měnil v páru. Za okny jejich rodinného sídla řádila sněhová bouře, burácející vítr uvěznil Top Withens v lítém víru okolního lomozu. Když se ono hrůzné zavřeštění ozvalo podruhé, Liston se vypotácel z postele, natáhl si kšandy a bosýma nohama vklouzl do bot. Vrhl se střemhlav dolů po schodech do vstupní haly, odkud k němu doléhalo rozjitřené burácení jeho otce.

„Odstup, démone, zmiz!" vřískal Clifton Bradshaw. Když do místnosti vběhl Liston, uzřel, jak sebou jeho otec divoce zmítal, v ruce starý zrezavělý meč z krbu, jímž bodal a hrozil do prázdna. V divokých očích zarudlých pitím se mu zračil strach. Lovečtí psi zběsile štěkali po jeho boku. Na onu neviditelnou hrozbu současně vrčeli a hrbili se před ní strachy. „Ukaž se a postav se mi!"

„Co se děje, táto?" zeptal se Liston, zatímco jeho otec pátral v temných zákoutích po přízračném narušiteli a naposledy vyjekl. „Co vás to popadlo?" ptal se Liston otce.

„Já se šíleně bojím! Vona si určitě přišla pro moji duši," přiznal Clifton synovi rozechvěle.

„Kdo? Někdo je tam venku?" Liston popadl u krbu pohrabáč a přešel ke dveřím.

„Venku nikdo není, pitomče," vyštěkl Bradshaw. „Ta zloba čpí vodsud, z domu. Přišla se pomstít."

Zavřeštění se ozvalo znovu a bylo obtěžkáno tak pronikavým a tklivým zármutkem, až vše kolem prodchl smutek. Otec měl nepopiratelně pravdu: nářky vskutku vycházely z místností v nejstarší části domu, již dal otec uzamknout v den, kdy zemřela Listonova matka. Od té doby do nich nevkročila živá duše.

„Mary." Jakmile Bradshaw vyslovil jméno své zesnulé ženy, tvář se mu zkřivila do podivné grimasy, zatímco za sebou po kamenných dlaždicích meč vláčel. „Mary, proč mě tak nenávidíš? No tak! Mluv se mnou, co ode mě chceš?"

„Táto?" zavolal za ním Liston nejistým hlasem.

„Jdeš se mnou, nebo budeš jako vždycky srab?"

Liston spolkl své pochybnosti a vydal se za otcem do neproniknutelné tmy.

Do noci se rozléhal tlumený cinkot masivních klíčů, zatuhlý zámek cvakl a staré dveře zavrzaly. Liston zadržel dech. Matčino mauzoleum se otevřelo.

Na pozdrav jim přispěchal vzduch studený jako led.

Když Liston překročil práh do staré části domu, otřásl se. Už tomu bylo třináct let, co si k sobě matku Bůh povolal. Třináct let, co otec tyto místnosti zapečetil zámkem s jediným klíčem, který nosil neustále zavěšený na svém opasku, a to dokonce i v posteli. Celou tu dobu tu nikdo nezapálil ani oheň v krbu, ani svíčku na okně.

Byla tam zima a tma jako v hrobě.

„Mary?" Listona ohromilo, jak surový a hrůzný žal tížil otcův hlas. „Jsi to ty, Mary? Vracíš se ke mně, Mary? Tak odpověz, Mary!"

Vstoupili do matčiny bývalé ložnice a čas jako by se zastavil. Bouře vmžiku ustala a celou místnost zalil pronikavý svit měsíce. V rohu se krčila pradávná skříňová postel, která vypadala, že se po nich co nevidět vrhne. Na toaletním stolku stále leželo několik matčiných drobností. Roztříštěným oknem dovnitř pronikl kvílející vítr, až se rozeklané a ojíněné střepy v měsíčním světle zablyštily.

Co se tu jen stalo?

Bradshaw padl na kolena na zaprášenou podlahu a rval si vlasy. „Mary, jsem tady. Vrať se mi. Prosím tě. Prosím, prosím! Viď že mi odpouštíš?“

Na okamžik jednoho prudkého nádechu kolem zavládlo ticho. Pak se kvílení rozeznělo znovu, tak nahlas, až měl Liston pocit, že vychází z něho samotného. Otec mu zběsile vyškubl pohrabáč a zabodl jej zpředu do mezer v kamenném obložení komína a jal se z něj rvát jeden kámen za druhým. Upustil pohrabáč na zem a horečně tahal za uvolněné kameny, až se jich na zem konečně sesypala celá hromada, pod jejíž tíhou zavrzala prohnilá prkna v podlaze.

Jekot ustal, jako by někdo jeho původce přidusil dlaní.

Liston ostražitě přistoupil o krok blíž, aby se podíval, na co jeho otec tak zíral. Asi v polovině komína bylo v ukoptěném výklenku cosi zastrčeno – bylo to poměrně veliké a zabalené do zčernalého plátna.

„Tak to přece vyndej,“ rozkázal mu otec a Liston jej uposlechl, třebaže mu útroby svíral strach, jaký nikdy předtím nepocítil. Navzdory tomu, že byl balík rozměrný, byl lehký jako pírko a nedal se snadno uchopit. Jakmile jej Liston položil na zem, veškerý strach ho najednou opustil a zbyla v něm jen čirá hrůza.

„Uhni mi z cesty.“ Bradshaw odstrčil syna loktem, vytáhl nůž, přeťal jím provazy a zrakům noci tak odhalil útroby balíku.

„Dobrý bože na nebesích, zbav nás od zlého,“ zašeptal při tom pohledu Liston znepokojeně.

„S tímhle nemá žádnej bůh nic společnýho,“ odvětil otec.

Zpráchnivělé plátno v sobě totiž ukrývalo lebku a kosti dítěte.

KAPITOLA DRUHÁ

PROSINEC 1845

ANNE

Ačkoliv oheň jasně plápolal a Anne byla zahalena do své nejteplejší šály, ještě nikdy jí snad nebyla taková zima, a to ani včera při otcově zdlouhavém kázání v kostele. V neděli se alespoň sešel i zbytek farnosti a všichni se společně hřáli vlastními těly. Filigrán vyleptaný do všech oken však dokazoval, že tohoto mrazivého prosincového rána mrzlo nejen vně, ale i uvnitř domu. A papír, jejž si Anne položila na pracovní stůl, byl stále tak neposkvrněný jako čerstvě napadaný sníh.

„Emily, ještě musíš napsat Ellen a poděkovat jí za její dopis," připomněla sestře Charlotte od stolu, kde před ní ležel úhledný komínek z dopisů. „Zrovna se na mě hněvá, protože jsem se už nějakou dobu neukázala v Brookroydu. Musím ji dokonce prosit, aby mi už dál nespílala! Prosím, neztěžuj mi to svým nevybraným chováním. Pokud to sepíšeš hned, můžu tvé psaní odeslat spolu se svým dopisem. Možná mi odpustí – jazyk má ale zrovna tak nabroušený jako okraje listů cesmíny u nás na krbové římse. Jak mi ale křivdí! Člověk nemůže za to, že jej zaměstnává psaní, detekování a bratrské pohromy. O prvních dvou jsem se jí ale ani slůvkem nezmínila. A navíc jsme tu zasypány lavinou sněhu. Nechápu, že pro to Ellen nemá pochopení, vždyť je to docela prosté."

„Ze všech svých přítelkyň znáš Ellen nejdéle a je ti ze všech nejdražší, Charlotte," upozornila svou sestru pokojným hlasem Anne. „Nevytýkej jí stesk. Jen pomysli, co všechno musí zastat – bratr jí stůně, opět skončil v léčebně."

Charlotte našpulila rty, přesně jak Anne čekala. Charlotte neměla ráda jednu věc – když ji někdo upozorňoval na její nedostatky.

„Inu, *já* jí alespoň napsala a pozdravovala jsem ji, jak sis přála, Anne," bránila se Charlotte upjatě. „Zato Emily ji ignoruje úplně a to je, dle mého, horší prohřešek."

„Dobrý bože!" zahlaholila Emily od okna, zhluboka si povzdychla a zadívala se ven na mráz. „Cožpak nevidíte, že jsem nyní zcela zaneprázdněna?"

„Zaneprázdněna?" vyfrkla Charlotte. „Stáním?"

„Přemýšlením," uvedla na pravou míru Emily. „Ale je mi jasné, že je to podnik, jehož podstata ti povětšinou uniká. Obdržela jsem žádost, která by mě na jednu stranu moc potěšila, ale na tu druhou by mě nutila se… *socializovat*… a být milá k těm, co mě ani zbla nezajímají – tedy k ostatním lidem."

„To bys ji měla okamžitě odmítnout," poradila jí Charlotte. „Pokud si dobře, přes veškerou nevoli, vzpomínám, tvé poslední socializování vyústilo v to, že jsme se museli stěhovat do Bruselu."

„To není pravda!" zasmála se Anne. „Emily, co se po tobě žádá?"

„Jakýsi lord a lady Hartleyovi," spustila Emily a podala Anne dopis opatřený pečetí, jako by byl zamořený, „bytem povětšinou v Londýně, ale občasně i v té úděsné gotické residenci jménem Oakhope Hall, po mně žádají, abych jim vystoupila na hudebním večeru, který pořádají pro nějaké dobročinné účely. Zdá se, že se jim donesly zvěsti o mém pianistickém umu."

„Lord a lady Hartleyovi?" než si Anne stihla přečíst byť jen řádek, už jí dopis z rukou vyškubla Charlotte, která si jej prohlížela s řádnou pečlivostí. „Ale Emily, to jsou velmi vážení a význační lidé, jak jistě víš."

„Vím, že jsou velmi majetní," řekla Emily. „A také vím, že pro některé lidi – že, Charlottko – se peníze rovnají společenskému postavení."

„Jejich peníze nechme stranou. Lady Hartleyová je známá svou filantropií. Její charitativní práce tady na severu, kde vyrůstala, ulehčila život nejedné ubohé duši. Slyšela jsem, že se zná s Thackerayem, paní Gaskellovou…, a že ji prý dokonce na audienci přijala i sama Její Výsost královna. Takové pozvání se neodmítá, Emily!"

„A vážně musím?" zeptala se Emily své starší sestry. „Na přehrávku nějaké té pěkné klavírní skladby tam budou stát zástupy, celé tucty nadaných mladých žen z dobrých rodin. K čemu jí, propánajána, bude dcera nějakého Brontëho?"

„Případnější otázka by zněla: k čemu jí budeš *ty*?" opravila ji Charlotte, která se neúspěšně snažila skrýt zklamání z toho, že se taktéž nestala recipientkou tak prestižní pozvánky.

„Měla jsi víc cvičit, Charlotte," odvětila jí Emily. „Zdá se, že pro přebornice v klevetění nemá velectěná lady Hartleyová žádného užitku."

„Ale ty tam půjdeš," stála si za svým Charlotte. „Jen si představ, jaké díky Hartleyovým získáme konexe. A zrovna nyní, když jsme do světa rozeslaly svou poezii. Může to zásadně ovlivnit náš úspěch, Emily. Kdyby se naše práce dostala k význačným osobnostem, které by ji zaštítily, mohlo by nám to úplně změnit život."

„Sestřičko moje," povzdychla si Emily, „to, kdo uvidí naše rýmy, je mi asi zrovna tak jedno jako psaní děkovných dopisů z donucení. Povede to jedině k tomu, že Ellen napíšu: *Děkuji ti za tvůj dopis*, a pak Ellen napíše a poděkuje mně a pak jí zas budu povinována odepsat já a tak dále a tak dále až do skonání věků. Jen kvůli obyčeji! Abych ušetřila cenný čas nám oběma, budu zkrátka doufat, že mě Ellen zná natolik dobře, aby věděla, že já jsem neskonale vděčná neustále."

„Podle mého se na nás začíná nepříznivě podepisovat to věčné pobývání doma," rychle poznamenala Anne, jež si všimla, jak

Charlotte stoupala červeň do tváří. „Co kdybychom se prošly kolem stolu, na chvíli zapomněly na dopisy i recitály a pověděly si, co se nám honí hlavou…?“

Anne často přemýšlela nad tím, jak by asi její sestry dopadly, kdyby v ní neměly svou vyjednavačku. I když se sestersky hluboce milovaly, až zvrhle rády se Emily s Charlotte popichovaly. Charlotte věděla, že Emily se bude vždy bránit čemukoliv, co po ní bude Charlotte chtít, a Emily zas věděla, že Charlotte nespočine, dokud si nebude jistá, že vše obstarala až do posledního puntíku. Škádlily se z dlouhé chvíle, ze soutěživosti i z pocitu neklidu, k němuž se ani jedna nechtěla přiznat. Anne si byla jistá, že jejich poslední šarvátka neměla s okolním závalem sněhovými závějemi ani s přetrvávající absencí placeného zaměstnání kterékoliv z nich co do činění. Jistě pramenila z toho, že Charlotte nedávno – po sérii zdvořilých odmítnutí – poslala jejich sebrané básně nakladatelskému domu Aylott & Jones se žádostí, zda by je neráčil vydat. Opět si jejich práci četly cizí oči. Záhy se měly dozvědět, zda jejich snahy skýtaly nějakou hodnotu. Jak hrůzyplné!

Emily se o tomto tématu nemohla málem ani zmínit, aniž by se musela frustrovaně odporoučet, a Charlotte, inu… po dlouhém půlročním čekání na odpověď na dopis adresovaný monsieur Hégerovi mu minulý měsíc napsala dopis další a nyní se zmítala v agonii zoufalé touhy po jeho odpovědi. Anne doufala, že sestru ubíhající čas, detekování a kniha, kterou spolu psaly, od tohoto jedince rozptýlí, ale Charlottina touha po jeho náklonnosti se jí žel držela jako klíště. Čekání na poštu se stalo náročnou záležitostí, jež prozatím vyústila jen ve dvojité zklamání. A k tomu všemu ještě ta lady Hartleyová, ta jen přilila olej do ohně! Charlotte to jen dál rozruší a popudí – jak ráda by se totiž pohybovala ve vybraných společenských kruzích (zato Emily byly naprosto putna). Vánoce měly být časem rodiny, společenství, přátelství, radosti a modliteb, a přece…

To, co všechny potřebovaly – a po čem Anne přímo toužila –, bylo dobrodružství.

„Když se tak dívám ven, říkám si, jestli ještě někdy přijde obleva," promluvila konečně Emily, když se napětí rozplynulo. „Vlastně je mi to takto milejší, i navzdory té zimě. Představuji si, že je svět člověkem docela nedotčený. Asi vezmu Keepera a půjdu s ním na procházku, kde se nechám na pár okamžiků unést představou, že jsem jediný přeživší člověk na světě."

„V takové zimě ven nemůžeš, Emily," odporovala jí Charlotte. „Promrzneš na kost."

„Inu, i to zní lépe než toto věčné strnulé posedávání. Celé týdny žádné detekování!" lamentovala Emily. „Tedy žádné detekování, co by stálo za řeč. A upřímně raději nebudu detekovat vůbec, než abych pátrala po pohřešované krávě."

„Někomu je kráva vším," kontrovala jí Charlotte. „Pan Hawthorne byl moc rád, když se mu Jitka vrátila, a myslím, že si příště dvakrát rozmyslí, než ji opět vsadí v kartách."

„Ano, všechno to dobře dopadlo," povzdychla si Emily, „ale našemu letnímu dobrodružství se to jen tak nevyrovná, že? Vždyť jsme se za poslední čtyři měsíce ani jednou jedinkrát nestrachovaly o svůj holý život."

„Když jsem naposledy chytila rýmu, tak jsem se o něj docela strachovala," přiznala Charlotte.

„Možná by bylo plodnější si promluvit o tom, jaké soužení a trápení nám přináší skutečnost, že naše dílo mají nyní v rukou u Aylotta a Jonese," navrhla Anne. „Pojmenujme své pocity. Sdílená starost, poloviční starost."

„Nebuď směšná," usadila ji Charlotte.

„To je příšerná představa," zhodnotila Emily, načež zamyšleně dodala, „možná bychom měly dát inzerci pro bratry Zvonkovy a spol. do novin a nabídnout své služby i jinde. Bradford jistě hříšností přímo přetéká!"

„V Bradfordu mají mnohem více policistů," řekla Charlotte sklíčeně. „Všude je to samý konstábl, co nám jen zkazí radost."

„Naše kniha se brzy proslaví široko daleko," nenechala se odbýt Anne. „Naše jména – přesněji jména Currer, Ellis a Acton – budou vyslána do světa, ať už vstříc chvále, nebo odsouzení. A pro případ, že se jim dostane prvního zmíněného, bychom pro nakladatele měly mít i další materiál. Protože detekování nás, sestřičky, neuživí. Ale psaní by mohlo."

Emily se nadurděně posadila a nespouštěla z Charlotte oči.

„Ona o tom nepřestane, že ne?" řekla a kývla hlavou směrem k Anne.

„Očividně ji stravuje nervozita," poznamenala Charlotte. „Měly bychom se pokusit svou mladší sestřičku uklidnit."

„Mě by ze všeho nejvíce uklidnilo, kdybyste se uklidnily vy dvě," sykla Anne. „Přestaňte se hašteřit a raději si přiznejte, co vás skutečně trápí. Pokud se všechny budeme plně soustředit na své romány, budeme všechny klidnější. Já budu psát o jedné guvernantce." Anne se při pomyšlení na nápad, jenž se jí posledních pár dnů rodil v hlavě, usmála. „Moje hlavní hrdinka bude obyčejná šedá myška, hodná a poslušná, vydaná napospas zlomyslným dětem a nelibým džentlmenům."

„Kdo by chtěl číst o guvernantce?" zeptala se Charlotte. „To mě napadlo psát o neobyčejně bystré a chytré mladé ženě, která se zakouká do mnohem staršího profesora…" Charlotte při takovém pomyšlení zrůžověla líčka.

„Zjevně obě potřebujete připomenout, že se snažíme nepsat svou autobiografii, nýbrž fikci," povzdychla si Emily a zakroutila hlavou. „Vždyť jsme stvořitelkami světů Gondalu a Angrie. Pokud nedokážeme vymyslet něco skutečně převratného, pak bude lepší se nesnažit vůbec."

„Dobrá tedy, co za revoluční myšlenku navrhuješ?" zeptala se jí Charlotte.

„To nevím," přiznala Emily a sklopila bradu. „Tam na blatech ke mně promlouvají v písních a verších a pak jsem schopná za den napsat stovku básní. Ale toto úmorné skládání jednoho slova za druhým do knihy je nepředstavitelná dřina."

„Jak myslíte." Třebaže ji sestry rozčilovaly, a to nemalou měrou, Anne s radostí sledovala, že napětí mezi Emily a Charlotte pomalu polevovalo. „Pojďme se procházet kolem stolu a povídat si, jak jsem navrhovala. Třeba nás u toho něco napadne."

Anne se sotva stačila maličko odsunout od stolu, když vtom někdo tiše zaklepal na dveře. Záhy se v nich objevila jejich dlouholetá hospodyně, drahá Tabby, celá bílá, rty semknuté v úzkou, pevnou čárku, z níž prýštilo hluboké znepokojení a neklid.

„Tabby, jsi v pořádku?" zeptala se jí Anne, vzala ji za ruku a dovedla ji k židli. „Copak se stalo?"

„Ne, nejsem," hlesla Tabby. „Něco našli – a musí za tím bejt sám ďábel. Našli tělo. A jestli s tím někdo něco neudělá, pak všechno, co je nám známý a drahý, pohltí zlo."

KAPITOLA TŘETÍ

CHARLOTTE

„Promluvila bych s vaším otcem," řekla Tabby roztřeseně. „Ale Vánoce už klepou na dveře, a navíc má ty špatný voči, a tak se to zrovna nehodí. Mladej pan Nicholls je sice slušnej chlap, ale postrádá kuráž, silnou vůli a tvrdohlavost. Což se o vás říct nedá, děvčata."

„Teda Tabby," usmála se Emily, „to je, věřím, to nejhezčí, co jsi nám kdy řekla."

„Pověz nám vše, co víš, Tabbinko," vyzvala ji Anne. „My už tvé strachy rozptýlíme."

Jakkoliv to byl upřímně míněný slib, ani jedna mu nedokázala dostát.

„Pomalu se mi ani nechce věřit," pronesla Charlotte, „že Clifton Bradshaw na něco tak tragického vůbec narazil, ale že ty kosti následně ponechal všem na očích, dokud je nebude moci na jaře pohřbít – to je neodpustitelné. Cožpak zapomněl, že v té ubohé kostře kdysi přebývala lidská duše?"

„Mě to ani kapánek nepřekvapuje," ozvala se Tabby nešťastně. „Tyhle Bradshawovi byli dycinky samej hřích – odjakživa, řekla bych. Kdo jinej by si postavil dům úplně nahoře na blatech než lidi, co se chtějí ostatním klidit z očí?"

Charlotte poplácala rozrušenou ženu po ruce ve snaze ji ukonejšit a utišit, a nikterak při tom nedbala štiplavé bázně, která stravovala ji samotnou.

„Lidstvo totiž zapomnělo, že za všechno, co zemi vezme, musí zaplatit, aby se tak nenarušila rovnováha," pokračovala Tabby. „Cožpak jsem vám dycinky neříkala, že na kopcích, kde hospodaří Bradshawovi, pobývají skrytý lidi, potomci Adama a Evy? A neříkala jsem, že z toho jednou bude malér?"

„Říkala," přitakala jí konejšivě Charlotte.

„Vzešli z prvotního hříchu a Bůh je za trest schoval, jenže oni tam pořád jsou, na skalách a v lesích, na blatech a v řekách, jsou tu všude kolem nás, ale nejsou vidět. Dřív jim lidi přinášeli oběti, aby si tak naklonili štěstěnu, jenže časy se změnily a dnešní lidi už zapomněli, jak to dřív chodilo. Dycinky jsem věděla, že za takovou bláhovost jednou těžce zaplatíme, i když nevím přesně jak – ale ty kosti to všechno daj do pohybu."

„Top Withens je starobylý dům," řekla Charlotte. „Ty kosti tam mohly ležet skryty i dvě staletí. Ano, pan Bradshaw s nimi zachází zavrženíhodně, ale věz, Tabby, že jsou jen pozůstatkem nějaké pradávné tragédie."

„Možná," zamyslela se Tabby. „Ale já vím jedno. Dokud nebudou kosti tý ubohý duše řádně pohřbeny, neštěstí a zmar stihnou nejen Top Withens, ale i celou zem. Na moje slova dojde, uvidíte." Tabbyin hlas se vytratil do ztracena, až se k ní Charlotte musela naklonit a pátravě se jí zadívat do ustaraných očí.

„Všechno dobře dopadne, Tabbinko moje," konejšila ji. „Však tu zrůdnost co nevidět odčiníme. Kéž by počasí nebylo tak nevlídné! Na Top Withens se teď pomalu nikdo nedostane."

„Hloupost!" zvolala Emily. „Charlotte, ty to podáváš, jako bychom nebyly v naší anglické vesničce, ale někde v Arktidě. Sníh je vskutku hluboký, ale na Top Withens se můžeme dostat po vyšlapaných pasteveckých cestičkách. Nemusíme se tak bát, že se ztratíme. Tabby, my panu Bradshawovi promluvíme do duše a přesvědčíme

ho, ať s těmi kostmi řádně naloží. A to všechno stihneme, ještě než dnes večer půjdeš na kutě."

„Vskutku, mé dítě?" vzdychla Tabby tak ztěžka, až Charlotte pochopila, že přesvědčovat ji o opaku nemělo cenu, zrovna jako se zmiňovat o tom, jaký by to byl pro papá vykutálený vánoční dárek, kdyby se mu jeho tři dcery, jako bezpočet jiných, ztratily v závějích sněhu. Ale Tabby byla Tabby – tak drahá a vzácná jako jejich vlastní matka – a vidět ji takto ztrápenou bylo neúnosné.

„A nezůstane jen u toho," prohlásila Anne s nadšením, jež bylo vzhledem k pravděpodobné ztrátě jednoho či dvou prstů následkem omrzlin překvapivé. „Ty kosti přineseme sem. Sešlu na obyvatele Top Withens tak horoucí hněv, až si budou přát, aby jim raději spadla střecha na hlavu."

„Nevím, zda je to nejlepší způsob, jak na Bradshawovy," zauvažoval Branwell při vstupu do místnosti. „Odpusťte – chvilku jsem postával na chodbě a poslouchal jsem váš hovor. Snažil jsem se rozpoznat, jestli jen tradičně zženštile klevetíte, nebo se bavíte o něčem, co je hodno mé účasti. Věřím, že je to to druhé."

I přes úsměv na tváři byla na Branwellovi patrná únava – jeho obličej měl namodralý nádech, jejž jen dále zdůrazňovala až nepřirozeně ohnivá rez jeho kštice. „U Býka se nemluví o ničem jiném než o těch kostech. Znepokojivá to věc! Když člověk pomyslí na to dítě, které někdo takto zavrhl… navždy ztraceno…" Branwell se svezl na židli u stolu a hlas se mu na chvíli ztišil do ztracena. „Nehledě na tvou sílu a schopnosti, sestřičko, není Clifton Bradshaw mužem, jenž by se snadno podvolil vůli ženy – natož hned třem. Naopak jeho syn, Liston Bradshaw, je můj přítel, výtečný chlapík. Já vás na Top Withens doprovodím – kvůli Tabby."

„Vždyť ses pomalu nedopravil ani k té židli, Branwelli," neodpustila si Charlotte. „Určitě si troufáš na expedici?"

„Zajisté. A krom toho na Top Withens žijí samí mužští a s takovými umí promluvit jen mužský. Vy si možná mužskými jmény přezdíváte, ale to vám nedává ani jejich sílu, ani odvahu."

„Než se tam vypravíte, měli byste vědět ještě něco," pravila Tabby zasmušile. „Nemůžu do jámy lvové poslat své andílky a Branwella, aniž bych vás vyzbrojila proti tomu, co tam na vás bude čekat."

„Cožpak já nejsem andílek?" zeptal se Branwell nepatrně namíchnut.

„Možná tak padlý," usmála se Emily na Anne.

„O co kráčí, Tabby?" zeptala se jí Charlotte, zatímco ostatní se k Tabby přisunuli o něco blíž.

„Povídá se…," rozhovořila se Tabby, ale ztišila hlas, jako by se bála, aby ji někdo nezaslechl, „že tu noc, co Clifton Bradshaw přišel o svoji ženu, ho sžíral takovej hněv a zármutek, až z pomsty Bohu za to, že mu vzal jeho milovanou, zaprodal svou duši ďáblu. A proto má Bradshaw od té doby z pekla štěstí."

KAPITOLA ČTVRTÁ

EMILY

Na okolních blatech Emily Brontëové učarovalo cosi, co mnohým zůstávalo naprostou záhadou, a sice to, že lidský život na nich mohl kdykoliv dojít náhlého konce. Stačil jediný nešťastný krok, spontánní oklika, krátká nepozornost na vrcholku útesů a pravděpodobnost bezděčného odevzdání se chřtánu smrti byla závratně vysoká. To platilo zejména nyní, v područí zimy, jež za neustávající chumelenice bez jakéhokoliv příslibu oblevy vládla jejich maličkému koutu světa již přes tři týdny. Jak trpká to nádhera, zřít veškerý povyk a hlomoz světa pod přikrývkou mírumilovného, bezhlučného poklidu. Emily bude se smutkem sledovat, jak tuto patovou situaci nakonec vyřeší příchod jara. S ním však přijde obleva a tání ledů, jež z kopců a údolí přiženou vodu do vesnic. V Yorkshiru totiž uměl být zrádný i příchod léta.

Všichni čtyři se, vzhledem ke svým nuzným možnostem, oblékli co možná nejrozumněji a nejtepleji. I přesto se Emily ale jen po pár minutách chůze pod všechny vrstvy oblečení prodral chlad – jako živoucí bytost, jež hodlala pozřít její horkou krev, jí prostupoval celým tělem, až jeho ledový dotek pomalu cítila až v morku kostí.

V čele navzdory křehkosti, kterou si sám zavinil, kráčel Branwell. Emily proti tomu výjimečně nic nenamítala. Před celou tou eskapádou s paní Robinsonovou neměl Branwell sebemenší potíž ujít za den dvacet mil a místní cesty znával stejně dobře jako ona.

Poslední dobou ale připomínal spíš chodící lahev ginu, krok měl pomalejší a zdálo se, že ho stojí mnohem větší námahu než kdysi. I nadále byl ale mrštný jako koza a oplýval neomylným smyslem pro orientaci. Kéž by jen těchto schopností dokázal využít i v osobním životě, pomyslela si Emily, pak by se možná dál netopil v neochvějné naději, že si jej paní Robinsonová ve správnou chvíli povolá k sobě, ačkoliv všichni ostatní dobře věděli, že Lydia Robinsonová se úpěnlivě snaží jejich bratra z historie své rodiny jednou provždy vymazat.

Emily měla podezření, že Branwell byl skálopevně přesvědčen o tom, že pravý význam milostných básní, které zaslal do novin *Halifax Guardian*, nikdo neprohlédl. Nicméně všem, kdo si jeho verše přečetl, byl jejich autor i adresát nadmíru jasný (Branwellova rafinovanost nebyla tak vytříbená, jak se rád domníval). Bezesporu doufal, že jakmile jeho milenka spatří jeho vášnivá slova, ihned se všeho vzdá ve jménu jejich společného života. Emilyinu bystrému oku však neuniklo, že jeho snahy nevyústily v nic než v malý obnos peněz, jenž měl jeho kreativní snahy utnout. Branwell ovšem nebyl typem muže, který by své city skrýval, a to i bez ohledu na to, jakou za to on, nebo kdokoliv z nich, měl zaplatit cenu.

Konečně se jim před zraky zjevilo Top Withens: na monotónním pozadí působilo jako černá vrána na nejvyšší větvi stromu – nedbaje poryvů větru z něj vycházela aura svrchované náležitosti.

Těch pár zbylých lidských duší, jež v něm přebývaly, se jej snažilo ze všech sil vyhřát, což byl úkol nesnadný v každém domě, natož v takovém, co stál na tak ošidném místě. Teplo, co unikalo skrze krokve, rozpustilo sníh na střeše, čímž odhalilo břidlicové střešní tašky, zatímco ve třech oknech, která odsud byla vidět a stravovala je námraza, váhavě plápolalo světlo svíček.

„Dokonalé ďáblovo sídlo," poznamenala Charlotte, když se jejich čtveřice – konečně na rovině – na chvíli zastavila, aby popadla dech. „Kdyby v pekle mrzlo, jistě by vypadalo takto."

„Jak žít na takovém místě a nepropadnout hříchu?“ ptala se Anne, jejíž milá tvářička v té zimě celá zrudla. „To nevlídné stavení je v područí krutosti, ta jistě vstupuje i do jeho obyvatel.“

„Liston Bradshaw je člověk, ne zvíře,“ upozornil je Branwell, jenž si třel špičku nosu, aby si do ní vehnal krev. „Možná se mu nedostalo tolik vzdělání jako vám a mně, možná neměl tolik příležitostí spatřit krásu tohoto světa, ale navzdory otcově krutosti je Liston rozumný a má laskavé srdce. Bude se vám líbit.“

„Já osobně mám pro něco takového obdiv, ne-li dokonce slabost,“ prohlásila Emily. „Lidé, co se rozhodnou žít v pustině, mají cosi do sebe – jakousi milou, obdivuhodnou tvrdohlavost. Je to tu ale zlověstné, přijde mi, jako by nás ten dům pozoroval.“

„To je proto, drahoušku,“ odvětila jí Charlotte, jež vykročila směrem k bráně, „že bys nejraději ze všeho žila někde v jeskyni jako poustevník a nikdy se již nesetkala s živou duší.“

Charlotte se nemýlila. Emily opravdu ctila duši, jež se nebála vykopat základy domu na tom nejdivočejším a nejnevlídnějším místě v okruhu sta mil. Dům tu stál všemu napospas, netyčil se tu žádný vyšší vrchol, jenž by škvíry a štěrbiny domu uchránil před mrazivým severním větrem, který si zde libovolně pohrával se zakrslými stromky na důkaz své neochvějné zuřivosti.

Starou železnou bránu, která kdysi dávno příchozím zvěstovala význačnost domu před nimi, zima málem vyrvala z pantů a nyní jen vrzala a houpala se ve větru jako oběšenec. Na obou sloupcích u brány i na každém rohu střechy vstupní haly se tyčily nahrubo vytesané, hrůzostrašné chrliče, jejichž bedlivému zraku neuniklo zhola nic. Přední dvůr pokrývala směsice sněhu, ledu a zmrzlé hlíny, a třebaže jim brána vstup již nezamezovala, všudypřítomná atmosféra útrap, která jako by v okolní vlhkosti zkapalněla, tak činila rozhodně.

Když Emily hodlala něco vzdát, byla to událost vskutku nevídaná – dle jejího přesvědčení byly totiž temné a náročné okamžiky zrovna tak zapotřebí jako ty poklidné a radostné. Nyní však

zaváhala. Instinktivně se zahleděla do potemnělých oken Top Withens a zbystřila.

Poté co vstoupili na dvůr, se k nim rozběhla smečka různorodých loveckých psů, již na ně na přivítanou cenili tesáky a horečně na ně štěkali.

„Ke mně, čoklové mizerný!“ z domu se vynořil Clifton Bradshaw a kvapem si navlékal ukoptěný kabát. „Zavřete hubu, nebo vás zmrskám do krve!“ Zvířata se v tu ránu nahrbila strachy, počala skuhrat, a jakmile se pán k jejich malé smečce přiblížil, pokorně se překulila na záda. Měla z něj obrovskou hrůzu.

„Dobrý den, pane, dámy,“ pozdravil Bradshaw a nasadil cosi, co mohlo připomínat úsměv: roztáhl své chladné, popraskané, vetché rty a odhalil zažloutlé zuby. „V takovej den jsme žádnou návštěvu nečekali.“

„Nepřišli jsme na společenskou návštěvu,“ informovala jej Anne, jež musela svůj hlas o něco zvýšit, aby ji bylo přes burácející vichr slyšet. „Přišli jsme jako zástupci našeho otce, reverenda Patricka Brontëho, a chceme vás požádat, abyste ostatky, jež byly u vás v domě nalezeny, odevzdal církvi, aby se té nebohé duši co nevidět dostalo křesťanského pohřbu.“

Emily si tím sice nebyla jistá, ale nepřekvapilo by ji, kdyby si její sestra při posledním slově nakvašeně dupla. Clifton na okamžik zíral Anne zmateně do tváře, načež propukl v hurónský, chraptivý smích, jenž se rozléhal po celém dvoře, až vylekal zvířata ve stodole a rozehnal psy, kteří mu leželi u nohou.

„Poslouchej mě, holčičko…,“ spustil Bradshaw, načež se v Emily vzedmul hněv, jenž se jí zažehl v prstech u nohou a jako po krátké, zápalné šňůře se jí prudce vehnal do žil.

Kdyby ji Branwell nezadržel a Emily si své jednání nestihla rozmyslet, kdoví, jaká by z ní vytryskla slova – jistojistě by ale byla nehodná dámy.

„Pane Bradshawe, sire,“ Branwell k němu natáhl ruku. „Omluvte mé sestry, prosím. Jsou to citlivá stvoření, skrz naskrz stravována

emocemi, a tudíž na vašem objevu vnímají jen jeho tragičnost, a ne jeho vědeckou a historickou hodnotu. Omluvíte, prosím, jejich ženskou slabost a pozvete nás dál? Sestry jsou křehké a já se obávám, že budeme-li v tomto marastu stát ještě o chvilku déle, bude to naše smrt."

Clifton si přeměřil nejprve Branwella a pak i tři ženy zahalené do plášťů po jeho boku, načež se otočil na podpatku, skopl z cesty malého voříška a vydal se do domu.

„Pokud není zbytí," řekl. „Pohněte."

Bradshaw se otočil a odkráčel do domu. Po chvilce jej do ďáblova doupěte následovala sourozenecká čtveřice.

KAPITOLA PÁTÁ

CHARLOTTE

Prosvětlenost a útulnost interiéru předčily všechna Charlottina očekávání. Na jednom konci obrovské síně postávala postarší žena a bedlivě dohlížela na mladičkou služku, která, soudě dle vůně, na kamnech dusila skopové. Na druhém konci se u zdi tyčila impozantní almara a na zemi se to jen hemžilo všemožným zvířectvem – dalšími psy a několika kočkami. U nohou starší dámy se dokonce motala i slepice, která si nevšímala nemilosrdného sekáčku zabodnutého v řeznickém prkénku jen kousek od ní.

Ze stropu visely vepřové a skopové kýty uvázané se svazky bylinek, které místnosti propůjčovaly pronikavou, leč nikterak nepříjemnou, nasládlou vůni uzeného masa a pikantního koření. Místnost byla čistá, podlaha vydrhnutá a vysmýčená. Cínové lemování na obří dubové almaře, jež se rozprostírala u zdi po téměř celé její délce, zářilo jako čerstvě naleštěné. Třebaže tu navzdory místním zvyklostem nikde nebyly žádné vánoční ozdoby, brlohu nespoutaného neznaboha, před nímž je Tabby varovala, se Top Withens nepodobalo ani zdaleka.

„Bess, Molly!“ vyštěkl Bradshaw a ukázal na umolousanou skupinku vedle sebe. Stará dáma se k nim za zvukem svého jména otočila. „Lidi.“

„Ba ba. Tak tedy děvčice,“ – zamžourala na ně – „honem ven z těch plášťů a šup k ohni, jinak zmrznete na kost!“

„Děkujeme vám," řekla Anne. „A vy jste paní…?"

„Ale kdež, milostpaní, to jsem přece já. Vaše Bess! Copak vám v té klendře umrznula kebule?" Bess se srdečně zasmála.

„Nevšímejte si jí, slečny," radila jim Molly, když přebírala jejich promočené pláště. „I když o tom Bess ani sama neví, je už jednou nohou v nebi a já se tu o ni starám."

„Ach tak," děla Charlotte. Ačkoliv ji hřejivost ohně vábila, nehnula se ani o píď – umanula si, že si s Cliftonem Bradshawem promluví za každou cenu. Takový surovec jí rovnou měrou učaroval i ji odpuzoval. Jeho hrubost ji děsila i znechucovala, a přesto k němu chovala i nepatrný obdiv. Byl to muž, jenž nedbal na jedinou konvenci.

„Na mým pozemku mi nebude poroučet nikdo, ani pastorovic děcka," prohlásil Clifton, než se zmohli na jediné slovo. „Ty kosti patří mně a pohřbím je tady, na Top Withens, jenom co země roztaje natolik, aby se do ní dalo kopnout. Vzít si je nemůžete, ale vidět jo, jestli chcete. Uvidíte, že znesvěcený rozhodně nejsou, a lidem ve vesnici pak můžete klidně vzkázat, ať přestanou strkat rypáky tam, kam nemaj."

„Pane," oslovila jej Charlotte, „křesťanský pohřeb náleží každé lidské duši a jistě –"

„Tak chcete ty kosti vidět, nebo ne?" skočil jí Bradshaw do řeči, nijak nezasažen jejími slovy. „Je to tam zamčený už posledních třináct let a já tam, pokud vážně nebude zbytí, už nikdy nepáchnu. Ale vezme vás tam Liston."

„Ano, chceme," potvrdil mu Branwell. „Ano, ty kosti bychom rádi viděli."

Charlotte po svém bratrovi střelila pohledem, ten však jen nepatrně zakroutil hlavou na znamení, aby sestra raději mlčela a trpělivě vyčkávala. Charlotte pochopila, že tentokrát měl Branwell pravdu, a tak jej uposlechla, ačkoliv to pro ni nebylo nikterak lehké.

Clifton odkráčel pod hlavní schodiště a zařval: „Listone, slez dolů – přišli sem lidi na ty kosti!"

V tom okamžení se jim nad hlavami rozvrzaly trámy a doléhal k nim zvuk těžkých kroků – na otcův popud Liston Bradshaw napůl scházel a napůl se potácel dolů ze schodů, stále zabalený v dece, v níž pravděpodobně ještě před okamžikem spal, dlouhé hnědé vlasy jako vrabčák, ospalé tváře v barvě karmínu. Jakmile však jeho pohled padl na přítomné dámy, zastavil se v půli kroku, spěšně si zastrčil vykasanou košili a prsty si z obličeje sčesal divokou hřívu.

„Slečny Brontëovy," pozdravil a při pohledu na vybranou společnost se mu na tvářích vybarvily dvě jasně růžové skvrnky. „A Branwelli, starý brachu, odpusť – dnešní odpoledne jsem žádnou návštěvu nečekal!"

„Přišli se podívat na ty kosti, ne na tebe, hlupáku," zavrčel na syna Bradshaw. „Tam dole si prostě nemůžou pomoct – musejí čmuchat i tam, kde se o ně nikdo neprosí."

Liston si zdánlivě usmyslel, že bude svého otce ignorovat, a místo toho poplácal Branwella po paži. Branwell mu gesto oplatil, načež si oba nadšeně potřásli rukou jako dva kolouchové, co si hrají na dospělé samce, zatímco Molly tomu přihlížela jako laňka s očima navrch hlavy.

„Vezmi je tam," poručil Bradshaw synovi. „Já mám nějakou práci," – ukázal na hromadu účetních knih na stole – „s obchodem."

Charlotte zaujatě sledovala, jak se Bradshawovo chování změnilo. Obličej mu náhle zastřel jakýsi ustaraný stín – stín obezřetnosti, možná i viny. Měl snad Clifton alespoň ždibec svědomí, jehož se budou moci dovolávat?

Jakmile se Liston dozvěděl o důvodu jejich návštěvy, potěšení a překvapení se mu z tváře vmžiku vytratily a nahradil je výraz znatelného utrpení.

„Branwelli, to není pohled vhodný pro dámy," apeloval na něj Liston tiše.

„Však také po takovém pohledu nikterak netoužíme, příteli," zamumlal Branwell natolik slyšitelně, aby to zaslechla i Charlotte.